

«Ένα γράμμα βουλευμένο με Βασιλική κορώνη
μιά παραγγελιά μου δίνει
γρήγορα να διορθώσω την οσπαμίνη την πολτρώνα,
που την λέν Δικασούνη.»

Και τόν Παναγιωτόπουλο πηγαίνω να ρωτήσω
τί σκέπτεται να κάνει,
μεταρρυθμίσεις, άδελφέ, μου λένε μπρός και πίσω,
δουλειά που δεν προφθάνει.

«Ανοίξετέ μου να τόν 'δώ,
δέν ευκαιρεί, δέν είν' ιδώ,
ανοίξετέ μου, βρε παιδιά,
σκασιός, μη βγάλής τσιμουδιά,
κι' άπίσω στέκω, Φασουλής,
κι' ή γλώσσα μου παραλαλεί :

«Ήθελα νάλθω τό βράδυ γιά να σ' εύρω μοναχό,
μ' έπιασε φιλή βροχούλα, κι' έπια μήπως και βραχύ.»

Γ'πουργέ λογάδων πρώτων,
της Παιδείας και τών φώτων,
δός μου γνώσι και βιβλία
να πηγαίνω 'στ'ά Σχολεία,
να μαθαίνω γράμματα
κι' έλλα τίτοια πράμματα.

Τέτοια κι' έλλα τακμπουνώ
κι' άπ' έκει δέν τό κουνώ,

και δασκάλαις και δασκάλοι μ' εντριγύριζαν χαζοί
κι' έλλοι μύσται της Παιδείας και παινωττες όδοιπόροι,
δταν είδα νάβγην μπράτσο με τόν Γ'πουργό μαζί
μία φάμ ντε λέρτ άρχαία, του Διός ή θεία κόρη.

«Πήγα και σ' έλλους Γ'πουργούς γιά να μου 'πούν χαμπάρια,
μά μ' έβλεψαν άλωπητα σάν μουργο καραβιού,

γιατι θ' άρχίσουν τ'ά σκυλιά να βάζουν 'στην άγγαρεία
κι' ούτε τούς μένει μιά στιγμή να κάνουν ίντερβιού.

«Όθεν τώρα, Φασουλής,
χαλασμένη κεφαλή,
γύρνα την ξυλένια ράχη
γιά ν' άρχίση τό μεπρντάχι.»

Ζαήμης ό μουστακαλής κι' ό ξυλίνος ό Φασουλής.

Φασ.— Τραγουδών τόν κύρ Ζαήμη, τών Ροιμγών τόν 'Αρπο-
μέ μ'άν άρπα μου παλτά, [κράτη,
δπως κι' ό Δαυιδ έκείνος 'τραγουδούσε 'στο Παλάτι
του Σαούλ του Βασιλιά.

Οίστρος ζυμα προκαλεί,
κι' επί σε, μουστακαλή,
έλαχεν ό μέγας κληρος
να φανής ειρήνης ήρω,
να κλωσσησής; βελτιούσις άληθείς εκ του προχείρου
και να παίξής ένα ρόλον μεταρρυθμιστου Λευθήρου.

Κύνταζε μεταρρυθμίσεις,
πού τό γένος θά τιμήσής.
Εύκολα δέν τίν τυχαίνει τέτοιαν έποχή καθείς . . .
μόνος θά τής κάρης δλαις ; ... μπή ! πού να μη βασκαθής.
Κύρ Ζαήμη, σε καλό σου,
θ'ά γανώσής τό μαλαλό σου.

Ποιό τό νίο τό πιπίνι,
τό βουβό, τό μουστακάτο,
πού φορτώνεται κοφφίνι
μεταρρυθμίζι γαμάτο ;

Ψωροκόστενα καίμενη, θά γενής σωστή κοντέσα. . .
βάλτο κάτω τὸ κορφίνι γιὰ νὰ 'δῶ τί κρύβει μέσα.

Κόττα πράγμα πού σαλεύει
καὶ τὸν μουστερὴ γυρεύει.
Νάτος μεταρρυθμισμένος
κάθε νόμος, κάθε κλάδος,
συγκλονίζεται τὸ γένος,
κι' ἐκ περάτων τῆς Ἑλλάδος

ἀλαλάζει τὸσος κόσμος, πού τὸν λένουον στεναγμοί :
εἰ βάλτο κάτω τὸ κορφίνι νὰ τὸ 'δούμε μιά στιγμή.

Βάλτο κάτω τὸ κορφίνι,
πού σεκλέτιμα δὲν ἀρίνει,
βάλτο κάτω νὰ τὸ 'δούμε,
κι' ὅλοι τοῦτον τὸν καιρὸ
γύρω γύρω νὰ περῶμε
μὲ Δερβίσιχο χορὸ.

Βάλτο γιὰ νὰ πέρουον κάθο,
καὶ νὰ 'δῶ καὶ κόσμο σκλάβο
μέσα 'στὸ χορὸ νὰ 'μπῆ
καὶ στεφάνια νὰ μάς πλέξη . . .
μάσσαλα καὶ γιαραμπί,
τερερέμ, ἀμὰν κι' ἀς φέξη.

Νὰ τὸ μέλλον καὶ παρὸν
τῶν περὸντων μας καιρῶν.
Καὶ τὴν δόξα καὶ τὸν πλοῦτο,
πού τὰ 'πιάσαμε 'στὸ βρόχι,
τὰδα 'στὸ κορφίνι τοῦτο
κι' ἀς τὸ χαίρεται πού 'πχει.

Βάρδα νάμπη 'στὴ Βουλή
γιὰ ν' ἀκούση κάθε στάνη
πόσα 'βρίσκει, πόσα κάνει
κι' ἕνας ὅπου δὲν 'μιλεῖ.

Βάρδα νάμπη μὲ τὸ πάσο
νὰ ξεστραβοῦθουον στραβὰ,
καὶ τὴν ἄρκα μου νὰ σπάσω
καὶ νὰ σκούω παλαβὰ :
εἴ 'Ἐλιεῦ, σωτήρες φίνοι,
τὸ κορφίνι, τὸ κορφίνι.»

'Ἐνας τοὺς πάντας κυβερνῶν νὰ μὴν ὑπάρχη μόνος,
μὰ κράτη ν' ἀριθμῆ πολλὰ τὸ κράτος τῆς εὐκλείας,
οὐ τὸν νομὸν τῆς Ἀττικῆς νὰ κυβερνῆς ἐμφορῶς
κι' ὁ Παλασιώτης τὸν νομὸν τῆς εὐτυχοῦς Ἠλείας.

'Ἀρατε πύλας, ἄρχοντας, κι' ἐκείνοι πού πινῶνε,
κάθε χρτοφυροδίκος κι' ἕνα κούβερνο νάει.
Μόνον ὑγεία νάχωμα καὶ τῶν εὐλίγων πλοῦτη
καὶ τοὺς ἐκτός τῶν Ἀθηνῶν ἀς κυβερνοῦν καὶ τοῦτο.

**Ὁ Φασουλῆς πού δὲν γελά
πέρνει τὴν νότα πηδ 'ψηλά.**

Ποίος αὐτὸς πού προχωρεῖ
μὲ τόσην ὀράσεως ὀρμην ;
ὁ προσφιλῆς Βενιαμίν
τοῦ Στρατηλάτου Θεόδωρ.

Σὶ λὲν Θεὸ τῆς σιωπῆς
μήπως θυμώσης καὶ τοὺς 'πῆς
κανένα λόγο μὰ φορὰ
γιὰ τόσα κἀκα σοβαρά,
πού κόσμος ἀπορεὶ πολὺς,
μὰ σὺ μαριόλος ἐν 'μιλεῖς.

Γιὰ 'πὲς μου τίποτα κρυφὸ
νὰ 'μὲ διαφωτίσης,
τὸ Παρλαμένο τὸ σοφὸ
δὲν θὰ τὸ ξεκουμπίσης ;
θὰ κάμης πρόσκληση Βουλῆς ;
μὰ σὺ μαριόλος ἐν 'μιλεῖς.

'Ἐστὴν Κρήτη τούτη τὴν φορὰ
Νιζάμης δὲν θὰ μετῆν ;
οἶν τί καινὸν ἐν ἀγορῆ ;
'ρωτοῦν αὐτοὶ κι' ἐκείνοι.
Ῥωτῆ μαζὶ κι' ὁ Φασουλῆς,
μὰ σὺ μαριόλος ἐν 'μιλεῖς.

Πόσα δὲν λέγει τάχατε τοιαύτη σιωπῆ ;
ὅλοι τὰ παραξέρομα κι' αὐτὸς ἀν δὲν τὰ 'πῆ.
'Μίλα μου μ' ἕνα κίνημα, μίλα μου μ' ἕνα σχῆμα,
ὡς εἶδος παντομίμα,
'μίλα μου μὲ τὸ νόημα, 'μίλα μου μὲ τὸ μάτι,
κι' ἐγὼ μὲ τὰ νοήματα θὰ καταλάβω κάτι.

Τι νὰ τὴν κάνω τὴν 'μιλιὰ πούναι 'μιλιὰ καὶ λέει ;
ῤῥητορες ἀς τὴν ἔχωμε τῆς ἡμῶν ἀγαλαίω.
Τι νὰ τὴν κάνω τὴν 'μιλιὰ
οἶν βλέπω μπόλικη δουλειὰ ;
Τι μ' ὠφελοῦν ῤῥητορικαὶς καὶ λόγια φωραλέα
οἶν βλέπω μεταρρυθμισι μὲ περικεραλέα ;

Τὰ τώρα καὶ τὰ μέλλοντα τόσο τὰ βλεπῆς ρόδινα,
πού ξεφουρνίσεις, καθὼς λὲν, διορισμῶν σωρῶς,
τὰ τρώπαια σου σιγηλά κι' εἰρηνικά κι' ἀνώδυνα,
κι' ὄχι καθὼς τοῦ Θελοῦ σου τοῦ πολεμοχαροῦς.

'Ὁ σὺ, ποτάμι σιγανὸ, πού δὲν εἰς ἀκοῦν κι' οἱ φίλοι,
γοήτευε μὲ τὴν σιγὴν αὐτὰ μικρὰ μεγάλα,
κι' ἄλλα καὶ τρεῖς ἄλλα τῶν ἀεθῶν τὰ χεῖλην,
πού διὰ σὲ τὸν ἄλλον ἀνοίγουν τὸσος λάλα.

Συγχαρητήριον Θεοδῶν εἰς ἕνα φίλο-τατον ἡμῶν.

Τοῦ Κανελλιῶτη τῶν «Καιρῶν» τοῦ σφίγγου μὲ τὸ χεῖρ
κι' ἰλάτε βράβεια τοῦ καρφέ καὶ τῆς γλυκοκουβέντας,
ἀπὸ καρδίας κι' ὁ «Ρωμῆος» τὸν Πίτρον τὸν συγχαίρει,
πού τέλους πάντων ἔγινε κι' αὐτὸς ἀπαλλαγίντας.

Τὸν «Ἀνθρακῶν», ὁ σύγγραμμα τὸ τοῦ Φιλαελεῖος,
σπουδαίου συγγραφέως,
πού τόσον κρότον ἔκαμε καὶ στὴν Ἑλληνικὴν,
ὁ Μπαδὸς μετέφρασεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν,
καὶ τοῦτο τὸν συγχαίρει κατ' ἰσοχὴν τιμῆ.
δὴ συγχαρητήριον τοῦ στείλλουον ἄρκα.

'Ἀναγγέλλουον πρὸς γῆουον ἔμφορῶν μαι τῶν φίλων
τὸ Κατάστημα τὸ πλήρες φιλικῶν εἰδῶν παιδιῶν
τοῦ Βασιλῆ Παναγιῶτη καὶ τοῦ Νικαῦ τοῦ Βουρῆ,
ὅπου χόστος κέρμας στέλει κι' ἄραρῶν τὸ θεορεῖ.
'Ἐκεῖ εἶδημα τοῦ θεορεῖται, ἐκεῖ πρῶτα ἐπαλεῖται,
ὄρατος Ἐπιταγιστρια, ὀρθῶς ἐλακτωῖ.